

NIEUWSBRIEF

IN DIT NUMMER:

Bijdrage van:

Johan Paantjens

Jan Paantjens

Frank Rockx

Kees Rommens

Ad van Tetering

Astrid Kleuskens

Kees Groen

Wim Bastiaansen

Anthony Crowbars

Peter van Boxtel

Interessante info

- Lokaal Appèl Tour
- Brabant Equipe
- Gastuinbouwperspectief
- Wie verre reizen maakt
- Zorgen om Zorg
- Het Juvenaat
- De Achterban
- Ruimtelijke Visie
- Tenerife

Redactie Nieuwsbrief

Kees Groen

Tel: 0165-508172

Frank Rockx

Tel: 0165-504872

Marja Koevoets

Tel: 0165-511394

Henk Grimbergen

Tel: 0165-317437

E-mail: Marja.koevoets@

stampersgat.com

VAN DE VOORZITTER

Beste CDA leden,

De impact van de wereldwijde economische crisis die we over ons heen krijgen is groot. Het begon met de crisis in de financiële wereld. Hoe lang dit nog gaat duren is niet te voorspellen. Nederland leek in eerste instantie hiervan weinig last te krijgen, maar de problemen bij de Nederlandse banken kondigden zich ook aan. Miljarden euro's werden door de Nederlandse overheid in de banken gepompt om het financiële gebeuren draaiende te houden. De crisis op de beurs sloeg toe, bedrijven moesten de productie gaan beperken omdat de consument de aankopen uitstelt of er helemaal van af ziet. Uiteindelijk leidt deze neergaande spiraal tot een krimp in bedrijven en tot bedrijfssluitingen met hieraan gekoppeld meer werkloosheid. De overheid ziet hierdoor haar (belasting) inkomsten fors dalen en de uitgaven fors toenemen. In dit plaatje zal de overheid met maatregelen moeten komen om haar huishoudboekje weer enigszins op orde te krijgen. Thans zijn de regeringspartijen in Den Haag aan de slag om de juiste maatregelen te bedenken. Dat dit voor de burgers impopulaire maatregelen zijn hoeft geen betoog. Ook komt hierbij het politieke aspect om de hoek kijken. Politieke partijen zitten niet te wachten om de bedenker van een impopulaire maatregel te zijn, zeker niet in tijden van aankomende verkiezingen. Het zal in

Den Haag dus een schaakspel worden met het gelijkwaardig verdelen van "de pijn" over de regeringspartijen.

Laten we hopen dat we als landelijke partij in lokale politiek hiervan volgend jaar met de verkiezingen niet de rekening gepresenteerd krijgen.

Begin maart 2010 worden de gemeenteraadsverkiezingen gehouden. Over een jaar zijn de verkiezingen weer verleden tijd en weten we hoe we er voor staan. Het jaar 2009 wordt een druk jaar in de aanloop naar de verkiezingen. Thans is de commissie verkiezingsprogram met 2 schrijfgroepen druk bezig. Het campagneteam is samengesteld en is 2 keer bij elkaar geweest. Over de voortgang wordt u in de volgende nieuwsbrieven op de hoogte gehouden.

In mei a.s zijn de verkiezingen voor het Europees Parlement. Zaterdag 28 maart j.l. heeft een afvaardiging van onze afdeling de ALV van CDA

Brabant in Berkel Enschoot bezocht. In deze vergadering werd ook ingegaan op de campagne voor deze verkiezingen. Elke afdeling heeft campagnemateriaal meegekregen.

Wat doet het CDA Halderberge aan deze campagne? Allereerst zal ieder CDA lid in Halderberge een raamaffiche uitgereikt krijgen. Als u dit affiche ophangt maakt u kans op een aardige attentie. Meer verklap ik niet. Verder zullen aan de doorgaande wegen in de kernen borden met affiches geplaatst worden. op 20 mei a.s is Lambert van Nistelrooij, nr. 5 op de CDA lijst, bij CDA Halderberge uitgenodigd. Er wordt een thema avond belegd waarin diverse thema's voor de regio West Brabant aan bod zullen komen. Noteert u vast 20 mei in uw agenda.

De ledenwerfactie, die vorig jaar is gestart, verloopt goed en het ziet er naar uit dat de doelstelling, circa 10 nieuwe leden, wordt gehaald. In deze nieuwsbrief is een kennismaking opgenomen met een nieuw lid.

Woensdag 15 april a.s. is de algemene ledenvergadering.

Het 1^e gecombineerde overleg van dit jaar tussen CDA bestuur, CDA fractie en wethouder is op 28 april a.s. dit overleg zal in het kader staan van de gemeenteraadsverkiezingen in maart 2010.

Ik wens u prettige Paasdagen toe en veel leesplezier aan onze nieuwsbrief.

Johan Paantjens

VAN DE REDACTIE

Beste lezer,

Het is ons weer een genoegen om u zo net voor Pasen een Nieuwsbrief van het CDA-Halderberge te kunnen aanbieden. Gelukkig is er weer genoeg copy binnengekomen, waarmee we een lezenswaardig geheel hebben kunnen maken; ook interessant voor de meelezende niet-CDA-ers.

Van de fractie en de wethouder hebben we bijdragen binnengekregen over uiteenlopende onderwerpen. Ook onze correspondent Crowbars heeft weer een portret(je) in petto. Verder doet Astrid Kleuskens verslag van de Lokaal Appèl Tour van het CDA, dit als voorbereiding op de lokale verkiezingen komend jaar, waar inmiddels alle zeilen weer voor worden gehesen. Roeland van Woerkom richt zich daar ook op met de ledenwerfcampagne. Verder is er nog nieuws uit de steunfractie en vanuit de regio.

Speciaal voor een bijdrage van Wim Bastiaansen hebben we de deadline voor de copij wat verlaat. Het eerste deel van zijn verhaal over het juvenaat St. Louis vindt u in deze Nieuwsbrief. Met deel 2 hebben gelijk de eerste copij voor de volgende Nieuwsbrief te pakken.

Op verzoek is ook het onderdeel verre reizen nieuw leven ingeblazen. Misschien staat er voor u ook nog wat nuttigs in, bijv. dat je in Australië echt een visum nog hebt.

Uw redactie is overigens recent uitgedund, aangezien ons gewaardeerde redactielid Jan Arts Oudenbosch heeft ingeruild voor zijn geboortegrond in de buurt van Nijmegen. Namens het CDA Halderberge willen we Jan bij deze danken voor zijn bijdragen aan de redactie over de afgelopen jaren.

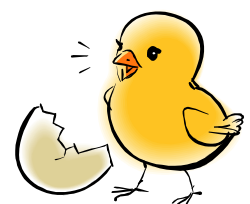
De redactie wenst u veel leesplezier.

Voor de volgende Nieuwsbrief wil ik u aansporen uw bijdrage op papier te zetten en voor 5 september in te dienen (liefst via e-mail bij Marja.Koevoets@stampersgat.com)

Kees Groen

06 53 64 82 30 of

kees.groen@kinesis-pharma.com

Tenerife

Van mij bent u doorgaans gewend, dat ik schrijf over politieke verwickelingen in Halderberge, maar deze ene keer wijk ik daarvan af.

De afgelopen carnavalsvakantie ben ik met mijn teerbeminde nog maar eens naar haar favoriete eiland Tenerife geweest. Hoewel ik graag het jaarlijkse leutfest van nabij meemaak, liet ik het dit keer aan mij voorbijgaan. Het is dan overigens wel zo, dat als je niets van carnaval meekrijgt, je het ook niet mist, maar dat terzijde.

De zon liet zich deze keer weer van haar beste kant zien, zodat we lekker uitgerust en gekleurd van ons vakantieadres huiswaarts keerden. Mijn oudere zus Maaïke, die al 12 jaar permanent op Tenerife woont gaf trouwens aan, dat ook op dit doorgaans zonnige eiland de invloed van mogelijke klimaatsveranderingen in de wereld ook van invloed lijkt te worden op dit eiland. Ze zei ons, dat er in tegenstelling tot de jaren tachtig en negentig de laatste jaren in zomer en winterperiode vooral beduidend meer bewolking is, zodat vakantiegangers, die ervan uitgaan, dat op Tenerife de zon ALTIJD schijnt, nogal eens teleurgesteld naar huis terugkeren. Wij hadden dus blijkbaar geluk.

Tijdens ons verblijf daar vielen me twee zaken erg op:

1. Het probleem van overgewicht is niet meer te ontkennen of te bagatelliseren.
2. Zeer oude mensen uit vooral Engeland stappen nog steeds op het vliegtuig.

Obesitas wordt steeds nadrukkelijker door diëtisten en doktoren als een letterlijk steeds groter en groeiend probleem voor de westerse wereld gezien. Nou, ik heb het met mijn eigen ogen van zeer nabij kunnen en soms moeten aanschouwen. Oudere, maar vooral opvallend veel jongere mensen, vertonen zich in badkledij en daarbij komt natuurlijk niets verhullend de "waarheid" aan het licht. Je hoeft echt geen deskundige te zijn om in te schatten, dat de veel te zware badgasten, die er rondlopen voor menige huisarts een soort tikkende tijdbom zijn. Als je in de eetzaal om je heen kijkt is het ook goed te verklaren, waarom die mensen zo zwaar zijn. U kent waarschijnlijk het echte Engelse ontbijt, waarbij op nuchtere maag worstjes, gebakken eitjes en witte bonen in tomatensaus geserveerd worden. Dat een dergelijke maaltijd in onze ogen niet echt lekker is is nog tot daaraan toe, maar de hoeveelheid op een bord is

ongekend en soms onthutsend om te zien, laat staan om het nog op te eten ook!

Oude Nederlanders van boven de 80 gaan doorgaans niet vaak en zeker niet ver op reis. Nou, bij onze burens aan de andere kant van de Noordzee ligt dat duidelijk anders. Het viel me op, dat op Tenerife hele horden oude Engelse mensen verblijven, die bij navraag vaak tientallen keren het eiland bezocht hebben en blijven doen. Ik heb mensen gezien, die met stok, rollator, rolstoel en andere hulpmiddelen "rondhuppelden". Er is zelfs een bedrijf, dat zijn bestaansrecht vindt in het verhuren van scootmobiel. Dat doen onze oude Nederlanders dus niet en dat is toch opvallend. Op een van de laatste dagen sprak ik een Brits echtpaar van 92 en 88, die voor de 34^e keer Tenerife bezochten. Op mijn vraag, waarom zij de reis van dik 4 uur vliegen en alle rompslomp eromheen nog steeds aandurfd en antwoordden ze doodleuk, dat als zij niet hun centjes spendeerden, de regering hun geld wel zou inpikken.

Ik heb geen verklaring voor het feit, waarom oude Engelsen dat blijkbaar wel doen en verschillende Europese vastelanders niet. Wellicht dat mijn verwondering u als lezer aan het denken zet en mogelijk heeft iemand wel een verklaring voor dit fenomeen. Ik hou me aanbevolen voor elk plausibel antwoord!

Frank Rockx

Lokaal Appèl Tour 2009

Op 4 februari in Etten-Leur was er een bijeenkomst in het kader van de lokaal appèl Tour 2009 onder leiding van Peter van Heeswijk. Samen met Kees Groen en Roeland Woerkom zijn wij namens het CDA-Halderberge naar deze bijeenkomst geweest. De bijeenkomst stond geheel in het teken van de voorbereidingen van de verkiezingen in 2010. Er waren drie workshops te volgen, dus dat kwam qua aantal mooi uit. We konden kiezen uit Verkiezingsprogram, Werving en Selectie en Campagne. Ik koos voor de workshop Verkiezingsprogram. Ik neem deel aan één van onze schrijfgroepen, dus wellicht handig om hier wat meer over te leren.

In de groep zaten enkele startende, maar ook geroutineerde schrijvers. Er zijn met name veel ervaringen uitgewisseld waaronder ook het gegeven, dat een dik program toch niet gelezen wordt. Waarom schrijven we het dan toch? Als eerste is het een stuk beeldvorming voor de lokale partij zelf, door discussie ontstaat de visie en daarmee de tekst. Voordat je de visie van het CDA-Halderberge breed gaat uitdragen moet je wel met z'n allen weten waar je voor staat. Daarna kun je vanuit het totaal program je speerpunten bepalen en daar je communicatieplan op afstemmen. En als je aan de onderhandelingstafel komt, is het ook heel handig te weten wat je wil bereiken als partij. Het program is dus de basis, die wij als partij nodig hebben bij de verkiezingen. We schrijven dus absoluut niet voor niets. Vervolgens kreeg mijn subgroep als opdracht iets te schrijven over het onderwerp "leefbaarheid in kleine kernen" Wat een toeval! Naast mij zat iemand van het CDA in Rucphen, het onderwerp

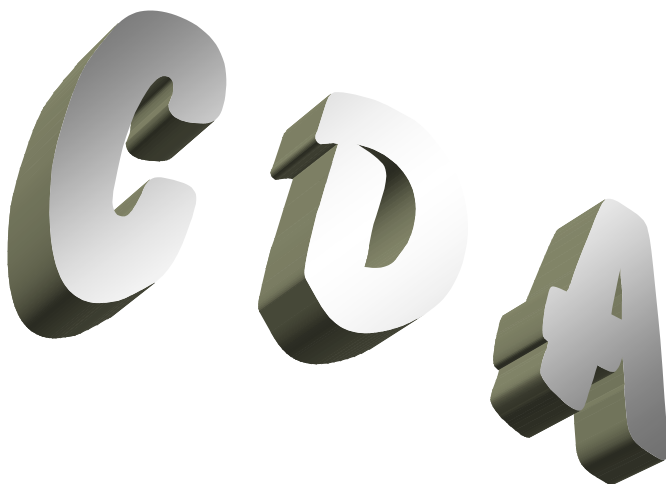
kwam dus snel op welke voorzieningen een kleine kern nodig heeft om de leefbaarheid te behouden. We hebben iets moois kunnen schrijven over bijvoorbeeld een kern als Bosschenhoofd. Verder heb ik van de ervaren schrijvers en van de trainer veel tips gehad, welke ik graag verder toelicht bij de schrijfgroepen.

Na de workshops was er nog een plenair gedeelte, waarbij er diverse vragen konden worden gesteld. Wat op dat moment speelde was dat Jan Peter Balkenende iets minder positief in het nieuws was, omdat er maar geen knoop werd doorgehakt over het mogelijke parlementair onderzoek inzake Irak. Dit zou mogelijk gevolgen kunnen hebben voor de gemeenteraadsverkiezingen. Je kunt je voorstellen, dat er die avond enkele zeer kritische vragen werden gesteld aan Peter van Heeswijk.

Aan het eind van de avond zijn er concrete afspraken gemaakt wat iedereen van elkaar mag verwachten de komende periode; in deze de gemeentelijke afdeling, de provinciale afdeling, de fractie van de tweede kamer en het partijbureau. Deze afspraken vormen het recept voor de verkiezingsuitslag die alle afdelingen en onze partij hopelijk recht zal doen!

Wat mij betreft een zinvolle avond, flink wat wijsheid erbij en bijgepraat met andere CDA-leden uit onze omgeving.

Astrid Kleuskens

DE ACHTERBAN 6

Deze jubileumbijdrage, de vijfde inmiddels, is van de burgemeester van Dongen, onze eigen Oudenbosche Simone Dirven-van Aalst.

Het doet mij persoonlijk erg veel genoegen, dat mijn soulmaatje uit de Halderbergse periode heeft meegewerkt aan deze bijdrage voor de CDA Nieuwsbrief. Ik heb er bewust weinig aan toegevoegd om de doodeenvoudige reden, dat ik anders afbreuk zou doen aan de authenticiteit van de bijdrage. U leest hier de "ongekuiste" versie van het "Levensverhaal van, een ex-raadslid, een ex-fractievoorzitter, een ex-wethouder, een echte vriendin, burgemeester

"We zullen eens zien wie het eerste klaar is, de pastoor of wij?"

Het is 6 oktober 1957 en mijn moeder ligt in barrensweeën. Omdat het niet lang meer zal duren is de 'oude' dokter Van Son erbij geroepen. Mijn ouders, Jo en Riet van Aalst, hebben een café tegenover de basiliek St. Agatha en Barbara in Oudenbosch. Op het moment dat Van Son zijn woorden uitspreekt is het rond 10.30 uur en de pastoor in de basiliek is met de hoogmis bezig. Deze duurde toen tot ongeveer 11.00 uur. Het werd een race tegen de klok!

Maar Simone van Aalst is geen van Aalstje als ze niet wil 'winnen'. En . . . ze won, nog voor de pastoor zijn laatste zegen gaf, lag ik krijsend tegen het voeteneinde van mijn ouders bed.

Volgens mijn moeder was ik oerlelijk: lang, stijl, pikzwart haar en grote helblauwe ogen met een blik van 'wat heb jij mij aangedaan'.

Ik was heel welkom na acht jaar. Mijn zus Laura was minder blij, aan haar alleenheerschappij in huize Van Aalst was een einde gekomen. Er was een nieuwe baby geboren en die kreeg, niet alleen van de hele familie, maar ook van de vele klanten van mijn ouders, alle aandacht. En vond ze echt niet leuk.

De basiliek en het café hebben een grote rol gespeeld in mijn volwassen worden.

Een café is voor mij, als kleuter en peuter, een grote speeltuin geweest met barkrukken, die in de tijd van de Apollo-vluchten werden omgebouwd tot ware spaceshuttles. Grote velours gordijnen, die een grote tent werden als je jezelf erin verstopte. Een biljart waaronder ik me, in mijn beleving, voor iedereen 'onzichtbaar' kon nestelen. Vanuit die plek kon ik wel stiekem de gesprekken volgen van de gasten aan de bar.

Na school en in vakanties was het kerkplein voor mij een speelterrein. Daar leerde ik fietsen en tolleren. Vaak was ik alleen, want de Markt was geen kinder-

rijke straat. Er woonden zusters Franciscanessen en broeders van St. Louis, maar dat heeft mijn pret nooit gedrukt.

Wat wil je, de terrazzovloer in de basiliek was toch de perfect gladde vloer om er te leren rolschaatsen, op van die schaatsen met knarsende, ijzeren wielletjes. Het was een sport om Bertus Bedaf, de koster, te snel af te zijn.

Later kwamen er wel vriendinnetjes spelen en ontdekten we, dat het goed verstoppertje spelen was in het monumentale godshuis. Mijn gitzwarte haar had al eerder plaats gemaakt voor grote, lange spierwitte krullen. Die werden er op een dag door mijn moeder vakkundig afgeknipt. Het ochtendritueel van haren kammen en ik krijsen als een speenvarken van de 'pijn' kon mijn vader niet meer aan. Eraf die krullen en het resultaat was een gemillimeterd kopje. Geen spierwitte krullen, meer maar een soort blonde stekels!

Wij meiden, spelend op zo'n groot plein, trokken natuurlijk de aandacht van de jongens. En ja, mijn eerste kusje kreeg ik op hetzelfde kerkplein. In die periode, eind '60, gingen we naar de tienernis, niet omdat we zo gelovig waren, maar omdat daar de jongens kwamen, die we leuk vonden!

Na mijn fröbel- en lagere school, de Franciscusschool in de St. Annastraat startte ik in 1970 mijn middelbare schoolopleiding op, toen, het Thomas More College aan de Beukenlaan.

Ik heb er broeders en zusters zien transformeren van religieuze naar 'gewone' leken. Leerkrachten, van habijt en nonnenkap naar herenkostuum en bloemetjesjurk. Het was de tijd van ons leven. We waren opstandig, ontdekten de wereld en zetten bij regelmaat de school op zijn kop. We dreven directeur Leo Achterberg en conrector Rinus Braat tot

wanhoop met onze demonstraties, onze rake teksten in gelegenheidskrantjes en acties van onze leerlingenraad. We waren daar met een clubje zo mee bezig dat we in de vijfde klas van het atheneum massaal bleven zitten. 15 jongens en meisjes en dat was een hele klas. Weer paniek, want nu kwamen ze een eindexamenklas tekort en ze hadden een vijfde over.

Natuurlijk werd ik voorzitter van de leerlingenvertegenwoordiging. Daar moet de wortel voor de ambitie voor het openbare bestuur geschoten zijn.

Uiteindelijk behaalde ik mijn atheneumdiploma en vertrok naar Nijmegen om daar sociale en culturele antropologie te gaan studeren. In de laatste jaren van het Thomas More had ik mijn Peter al ontdekt. We kwamen elkaar regelmatig tegen in Try, het jongeren centrum onder de basiliek. Peter studeerde rechten toen ik naar Nijmegen kwam. Niet veel later zijn wij samen gaan wonen en even later getrouwd.

Peter studeerde af en ging aan het werk als advocaat. Voor mij lag afstuderen wat complexer. Ik had me in mijn laatste doctorale jaar dusdanig gespecialiseerd in de Japanse sociale economie, dat mijn professor me niks wijzer kon maken. Er zat een ding op: afstuderen in Japan. Ik stond klaar voor twee jaar universiteit in Tokyo, maar Peter zei: 'oké, maar ik ga niet mee'. De liefde won.

Met een niet afgeronde studie zo begin 1980 was het vrijwel onmogelijk werk te vinden. Als alternatief ben ik me met vrijwilligerswerk bezig gaan houden. Zoals medewerkster van het Bureau Sociale Raadsleden en allerlei bestuursfuncties (daar gaan we weer). Daarnaast begon ik aan een avontuur aan de Erasmus universiteit in Rotterdam. Ik heb daar nog een jaar Japankunde, een combinatie van economische vakken en Japanse taal en literatuur, gevolgd. Het was een nieuwe opleiding en ik werd gevraagd om als een soort mediator tussen docenten en studenten op te treden. Om zo de afstemming studiebehoefte van de studenten en het aanbod van de docenten zo optimaal mogelijk te krijgen.

Japans bleek te moeilijk voor me en ik heb de universiteit vaarwel gezegd. Door mijn vrijwilligerswerk rolde ik in de lokale journalistiek en werd van correspondent, los-vaste medewerker van De Stem, vaste invaller op diverse redacties uiteindelijk vaste assistent van de chef van de redactie Breda. Door dit werk heb ik indringend kennis gemaakt met de lokale politiek. Als vliegende kiep zat ik bij zowat alle raadsvergaderingen in West-Brabant, van Putte tot

Klundert en van Wouw tot Oudenbosch.

En natuurlijk, betweter die ik ben, vond ik dat ik het beter kon. Het toeval wilde dat Peter in die tijd gevraagd was voor de functie van voorzitter van het CDA, afdeling Oudenbosch. Hij vond dat er weinig vrouwen bij de club zaten en vroeg of ik interesse had. Tja, waarom niet. In 1989 werd ik lid en na de verkiezingen van 1990 zat ik in de raad. Over deze periode kan ik een boek volschrijven. Maar daar is nu de tijd en ruimte niet voor. Bovendien is mijn grote vriend en kompaan in de politiek, Antoon Koevoets, daar een mooi boek over aan het schrijven. Daar staan veel van de lokale, politieke avonturen in beschreven.

Na een rumoerige eerste periode volgde de herindelingsperiode. Een periode, waarin ik van de ene verbazing in de andere ben gevallen. Maar oké, de herindelingsperiode was een feit en onze partij had laten zien waar het zo goed in is: vechtend en rollend over de pagina's van de lokale pers rollend, presteerden we het om weer niet in het college te komen.

De twee overgebleven wijzen, Antoon Koevoets en Adriaan van de Riet vonden de tijd rijp om mij het fractievoorzitterschap te gunnen en met hun advies: "meid, doe je best" zijn we aan het werk gegaan.

Het hoogtepunt is zeker de winst van 1999 en het CDA in het college. Ik mocht wethouder worden en ging aan de slag.

De rest weten jullie wel. Zeven mooie jaren waarin veel tot stand is gekomen, waarin ik noch politiek noch persoonlijk ben gespaard. Door zowel mijn politieke tegenstanders als mijn eigen partijleden. Vooral de verhoudingen in het eerste college VVD/Gemeenschapbelangen/WOS/CDA hebben diepere sporen achter gelaten dan ik zelf heb gedacht. Vaak vraag ik me nog af hoe ik het heb volgehouden. Blijkbaar is er iets in me wat me steeds weer naar het openbare ambt duwt. Ambitie?

Mijn drive is vooral dienstbaar zijn, iets willen betekenen, helpen, veranderingen op gang brengen, bruggen bouwen en vul maar aan.

Vooralsnog heb ik het prima naar mijn zin als burgemeester van de gemeente Dongen, qua bestuurlijke omvang net zo groot als Halderberge (da's mijn mazel) en mooi gelegen in het groen tussen Tilburg en Breda.

De bijdragen in deze nieuwsbrief zijn geschreven op persoonlijke titel van de respectievelijke auteurs. Hoewel de redactie de bijdragen beoordeelt op relevantie voor de nieuwsbrief neemt zij noch het CDA-Halderberge de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bijdragen.

Brabant-Equipe bezoekt West-Brabant

Op 23 maart bracht een flinke delegatie bestaande uit Brabantse CDA-vertegenwoordigers uit de Tweede Kamer, de Provinciale Staten en het Europe Parlement, versterkt met regionale CDA-politici, een werkbezoek brengen aan West-Brabant. Het doel van dit bezoek was een goed beeld te krijgen van wat er in de regio speelt op verschillende gebieden. Voor 23 maart was er voor gekozen de aandacht te richten op de onderwerpen zorg, impulsen voor de bouw en omscholing. De dag was georganiseerd door het bestuur van de CDA-regio Markiezaat in nauwe samenwerking met zorgorganisatie Tante Louise/Vivensis, Woningstichting Dinteloord, Wonen-West-Brabant en het Mobiliteitscentrum van UWV/CWI.

Het programma begon om 10 uur in De Beurs in Dinteloord met een toelichting door de heer Smulders van de woningstichting Dinteloord. Hij vestigde de aandacht op hoe een lokale woningstichting om gaat met woningbouwprojecten gericht op de zorg, en welke impulsen de politiek hieraan zou kunnen geven. De heren Van den Berg van de stichting Wonen West-Brabant gaf een toelichting op nieuwbouwplannen voor de zorg. Er werd uitgebreid ingegaan op hoe zorg geoptimaliseerd kan worden door in de nieuwbouw allerlei technologische nieuwigheden in te bouwen, waardoor op afstand een hulpbehoevende of patiënt ondersteund en gevolgd kan worden.

Ook de afgevaardigde in het Europees Parlement,

de heer Lambert van Nistelrooij, zal het onderwerp nieuwbouw behandelen in zijn voordracht.

Vervolgens bracht de delegatie een bezoek aan verzorgingstehuis De Lindenburg in Steenberg. Door de heren Pelgrims, Aper en Geerts werden verschillende aspecten van zorgverlening besproken. De heer Pelgrims, lid van de Raad van Bestuur van Tante Louise/Vivensis, behandelde o.a. de thuiszorg en de praktische aspecten van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO), waaruit Tante Louise zich heeft teruggetrokken.

In de namiddag bracht de delegatie een bezoek aan Bergen op Zoom, waar het verouderde verpleeghuis ABG bezocht werd. In dit tehuis is een stuk minder privacy voor de bewoners, dan wat men tegenwoordig verwacht. Na dit bezoek gingen we door naar het zeer moderne verzorgingstehuis Stuijvenburgh, waar veel technologische hulpmiddelen worden toegepast, waaronder de zgn. domotica. Omdat er in de presentaties veel aandacht aan werd besteed geef ik voor de volledigheid hier de definitie van domotica. Domotica is het domein van huiselijke elektronica. Het woord "domotica" is een samentrekking van het Latijnse woord *domus* (huis) en *tica* wat afkomstig is van *informatica*, *telematica* en *robotica*. De officiële definitie van domotica is: De integratie van technologie en diensten, ten behoeve van een betere kwaliteit van wonen en leven. Bij domotica draait het dus niet alleen om integratie van techniek en bediening in de woning, maar ook om de dienstverlening van buitenaf naar de woning.

De dag werd afgesloten met een voordracht door de heer Iversen en mevrouw Driece van het Mobiliteitscentrum van UWV/CWI met betrekking tot omscholing. Dit mobiliteitscentrum is met name opgezet om personeel dat in verband met de heersende crisis zonder werk komt weer op ander werk in te zetten. In feite is het Mobiliteitscentrum het aanspreekpunt voor werkgevers en werknemers om mensen die (tijdelijk) geen werk hebben bijvoorbeeld te detacheren. In hun presentatie gaven zij een analyse van de sectoren waar in West-Brabant mensen hun baan

verliezen. Ook werd uitgelegd dat je niet iemand zonder adequate opleiding in de zorg te werk kunt stellen. Mensen zullen daar voor opgeleid moeten worden. Politici hebben de neiging om snel te roepen dat werklozen bijv. in de zorg of in het onderwijs ingezet moeten, terwijl deze politici niet overzien welke eisen aan dergelijk personeel gesteld wordt.

Al met al was het een interessante en leerzame dag met heel veel discussie tussen aanwezigen.

Kees Groen

Samenwerken aan duurzaam glastuinbouw perspectief

De glastuinbouw is een dynamische sector met een grote economische potentie. Tevens is het een sector, die ruimtelijk gezien duidelijk een eigen positie inneemt.

In de gemeente Halderberge is in de beleidsnota glastuinbouw een doorgroeigebied met een grote ster aangegeven. Dit betekent, dat op gemeentelijk niveau een nadere afbakening moet worden gepleegd, waarbij het resultaat wellicht zal zijn dat er twee doorgroeigebieden worden aangewezen. Binnen deze door de gemeente aangewezen gebieden zullen in principe groei van de bestaande bedrijven worden toegestaan voor een duurzame ontwikkeling van de glastuinbouw. Door de gemeente Oudenbosch is destijds het voorgenomen doorgroeigebied rondom de Oude Antwerpsepostbaan verwijderd vanwege een andere doelstelling, die de gemeente met dit gebied had. (structuurvisie+). Er schoot een doorgroeigebied over nl. rondom de omgeving Langebergsestraat, Nieuweweg, Kralen en Borchwerf aansluitend aan het bedrijventerrein. Deze locatie werd ook door gemeente gestimuleerd als toekomstig doorgroeigebied. Een enkele glastuinder heeft hier op ingespeeld en een flinke oppervlakte grond gekocht, mede op advies van de gemeente, omdat hier wellicht exploitatiekansen waren. Ook voor andere glastuinders zou er ruimte kunnen zijn, nu i.v.m. de rondweg om Oudenbosch.

Er is door de gemeente een onderzoek gedaan door het bureau Arcadis over de mogelijkheden in het betreffende gebied. Deze waren positief. De desbetreffende tuinder heeft op eigen kosten reeds een inrichtingsplan laten maken. Daarna

werd het doorgroeigebied als locatie in de gemeenteraad weggestemd. Alleen de CDA-fractie bleef voorstander!, omdat na een langdurig proces hiervoor was gekozen (provinciale nota Glastuinbouw). De boodschap was door het raadsbesluit mogelijkheden te onderzoeken op de locatie AFC en mogelijkheden onderzoeken op andere locatie. Om kort te gaan: beide mogelijkheden bieden geen perspectief voor de desbetreffende glastuinder. Dinteloord is te duur (de grond is uitverkocht). Locatie ter plekke is mogelijk maar met heel veel haken en ogen en weinig netto resultaat. Nu dient naar de mening van de CDA fractie een nieuw raadsvoorstel besproken te worden om voor de glastuinders uit Halderberge nieuwe mogelijkheden te bieden. Het doorgroeigebied ligt nog steeds op de kaart van het gebiedsplan de Brabantse Delta. Het is voor de economie goed om de glastuinder niet in de kou te laten staan. Zij verdienen beter dan aan het lijntje gehouden te worden, het heeft lang genoeg geduurd. Bij de uitgangspunten voor de herziening bestemmingsplan buitengebied Halderberge dient de mogelijkheid voor een doorgroeigebied omgeving Borchwerf en Langenbergsestraat opgenomen te worden. Er is een nieuw positief raadsbesluit voor nodig.

Kees Rommens

Ruimtelijke Visie West-Brabant

Op initiatief van het CDA hebben we op 28 december 2008 een oproep gedaan aan het college om actief deel te nemen aan het proces om te komen tot een ruimtelijke visie voor West Brabant. Een visie, waar we als raad achter kunnen staan.

Daarvoor zijn we als raad op 4 maart j.l. bij elkaar geweest en hebben we aan de hand van tien stellingen van gedachten gewisseld, over hoe we verder willen met Halderberge met een horizon naar 2030. Op een groot aantal punten zaten we als afzonderlijke fracties aardig op een lijn, maar over een aantal onderwerpen zal er nog heel wat water door de Mark moeten stromen, voordat hierover een gedragen standpunt kan worden ingenomen. Een aantal van die onderwerpen worden hieronder genoemd.

Samen wat moet, alleen wat kan

De raad heeft hierin een duidelijk standpunt ingenomen. De gemeentelijke autonomie staat hierbij voorop. Een goede afweging van nut en noodzaak is gewenst en daar waar samenwerking meerwaarde oplevert moeten we zeker overwegen.

Identiteit

Waarin onderscheidt Halderberge zich van de andere gemeenten? Door de sterke punten extra aandacht te geven zal dit de identiteit van Halderberge versterken. Waar denken we dan aan, en hoe kunnen we als gemeente daarin sturen?

Blauw-groene ambities

Voor een aantal politieke partijen staat dit onderwerp hoog op de agenda. Hoe groener, hoe beter. De CDA-fractie heeft daarin een duidelijke mening. De waterhuishouding dient robuust te zijn, zodanig dat de verschillende belangen optimaal worden behartigd. Met name voor de agrarische sector heeft dit hoge prioriteit. Schoon water en droge voeten zijn daarbij van essentieel belang. De agrariërs binnen Halderberge moeten er op kunnen rekenen dat inundatie(onder water zetten) van landbouwpercelen tot het verleden gaat behoren. Voor de groene ambities is de CDA-fractie van mening dat een groene landschappelijk invulling prima is, maar dat dit niet mag gaan ten kosten van de agrarische sector. Het mag niet zo zijn dat een investering in erfbeplanting, de bedrijfsvoering in de weg staat en dat verdere ontwikkelingen daardoor beperkt worden.

Groei van aantal inwoners

In de woonvisie van Halderberge staat dat Halderberge moet groeien naar een gemeente met 33.000 inwoners. We moeten ons afvragen of dat nog gewenst en reëel is. De huidige economische crisis, de stilstand (en op sommige plaatsen krimp)

van de groei van inwoners in Brabant en de wijziging in de bevolkingsopbouw kunnen argumenten zijn om de huidige visie los te laten. De CDA-fractie is van mening dat een beperkte groei gewenst is, voor behoud/versterking van de huidige voorzieningen. Daarnaast moet de leefbaarheid in de afzonderlijke kernen gewaarborgd blijven.

Mobiliteit

Door de ligging van Halderberge, tussen A58, A17 en de noordoost tangent wordt de druk op Halderberge steeds groter. Welke kansen en bedreigingen ontstaan hierdoor? Wat kunnen we bereiken op het gebied van spoorvervoer, buistransport, fietspaden enz.?

Duurzaamheid

Welke ambities hebben we op gebied van duurzaamheid, en hoe willen we daarmee omgaan? Willen we als gemeente Halderberge voorop lopen, of laten we dit aspect over aan de markt.

Glastuinbouw en teeltondersteunende activiteiten.

Wat kunnen we voor de agrarische ondernemers van Halderberge betekenen en hoe ver willen we daarmee gaan? Een duidelijk standpunt hierover is er niet, en dat loopt al jaren. Voor de ondernemers is dat funest.

In de laatste steunfractie heb ik dit onderwerp op de agenda laten zetten. Voorgesteld werd om dit onderwerp in een afzonderlijke bijeenkomst verder met elkaar te bediscussiëren, zodat we als CDA-fractie Halderberge voor een aantal essentiële onderwerpen standpunten kunnen innemen. Standpunten, die gedragen worden door de steunfractie. Op 20 april a.s. hebben we hiervoor een avond ingepland, waarvoor u wordt uitgenodigd. Op deze avond horen we graag uw mening.

Ik wens alle lezers fijne paasdagen.

Met vriendelijke groet

Ad van Tetering

"Zorg en Genot"

Met het CDA kom je overal!!!

Wie verre reizen maakt...

Alweer 4 jaar geleden waren we begonnen met een reeks verhalen over ervaringen in het buitenland. Omdat het grootste deel van die verhalen van mijn hand kwam had ik het idee dat het een beetje te veel een one-man show werd. Reden om er even mee te stoppen. Tijdens de nieuwjaarsreceptie van het CDA Halderberge vroeg echter een aantal mensen hoe het eigenlijk afgelopen was met de zaken in China en de rest van Azië, en of ik niet weer eens een stukje in de Nieuwsbrief kon schrijven. Ik voldoe met alle plezier aan die vraag, want er is in de tussentijd meer dan genoeg gebeurd. De afgelopen 2 jaar heb ik ongeveer een kwart van m'n tijd in Azië doorgebracht, al dan niet vergezeld door echtgenote en zoon.

In het verleden heb ik uitgewijd over de onderhandelingen met een contractlaboratorium in Shenyang (noord-oost China). Dit laboratorium zou zijn diensten graag aanbieden aan westerse bedrijven, maar diende daarvoor wel zijn kwaliteitssysteem op een aanvaardbaar niveau te brengen. In 2005 was ik voor het eerst in contact met ze gekomen en sindsdien was er regelmatig contact. Uiteindelijk kwam daar in begin 2008 een eerste contract uit; wel een klein contract, maar je moet tenslotte ergens mee beginnen. Ondertussen was ik al een keer of 15 in China geweest en had veel geleerd over Chinese gebruiken en gewoonten. Om mijn leven wat eenvoudiger te maken nam ik ook vrijwel altijd een van mijn Chinese medewerkers mee om zodoende zo min mogelijk te missen van wat er gezegd werd. Dat bleek een gouden zet, want mijn tegenspelers voelden zich daardoor stukken beter op hun gemak, om-

dat ze alles in hun eigen taal konden bespreken. Naar aanleiding van dat eerste contract hebben we inmiddels een tweede en een derde contract in de wacht gesleept en is China, na Duitsland en België, het derde land qua omzet voor mijn bedrijf. Van een oud-huisgenoot van me, die consul-generaal voor Nederland is in Shanghai, begreep ik dat we zelfs het grootste consultancycontract vanuit Nederland in China hebben. Chinezen betalen namelijk helemaal niet graag voor consultancy. Zolang iets tastbaar is, bijvoorbeeld gebouwen of apparatuur, dan is betalen geen probleem, maar voor overdragen van kennis betalen ze niet graag.

In verband met dit contract was ik van 17-19 februari dit jaar in Shenyang om een cursus te geven. Blijkbaar was dat in verband met het weer niet de beste planning. Het was namelijk overdag 10 en 's nachts ruim 20 graden onder nul met regelmatig sneeuw. Chongde, mijn medewerker was ook meegevlogen om zodoende een betere reactie van de cursisten te krijgen. Dat heb ik geweten! Waar we aanvankelijk dachten aan twee dagen genoeg te hebben kwamen we zelfs aan drie dagen bijna te kort. Waar de algemene ervaring is dat Chinezen in een groep erg moeilijk vragen stellen of in discussie gaan, waren ze nu niet te stoppen. Via de directeur van het bedrijf had ik ze aangemoedigd te vragen wat ze wilden. Hoewel de meeste vragen in het Chinees kwamen waren er deze keer ook veel die hun (beperkte) kennis van Engels op mij uitprobeerden. Vaak met goed gevolg, soms voor mij niet te volgen. In die laatste gevallen was Chongde de reddende engel.

Toen we op donderdag terug wilden vliegen naar Shanghai was het echter fors gaan sneeuwen. Er werden aan de lopende band vluchten geannuleerd, maar wij hadden slechts 4 uur vertraging. Uiteindelijk kwamen we om 3 uur 's nachts bij ons hotel aan na een vlucht van ruim 2 uur. In Shanghai hebben we vervolgens nog wat potentiële nieuwe klanten bezocht. Hierbij moet bedacht worden dat als je in China met een bedrijf spreekt om je diensten aan te bieden de eerste vraag die ze stellen is: heb je al klanten in China? Omdat we hierop inmiddels met droge ogen bevestigend kunnen antwoorden willen ze gelijk weten in welke sector. Daar we steeds in dezelfde sector zitten willen de bedrij-

ven niet graag achter blijven bij hun concurrenten. En dus willen er steeds meer met ons werken. Bijna vier jaar investeren en de KLM spekken begint dus vruchten af te werpen.

Op de vrijdag ben ik vervolgens naar Bangkok gevlogen om met onderzoekers van de medische faculteit van Chulalongkorn Universiteit te spreken over de ontwikkeling van een product voor een specifieke manier van dialyse. In 2008 heb ik namens een bedrijf waar ik in participeerde een joint venture met de universiteit opgezet. Om een idee te geven van de kwaliteit van de medische stand in Bangkok wil ik hier even melden dat de medische faculteit van Chulalongkorn hoger staat aangeschreven dan welke medische faculteit in Nederland. Ze weten daar akelig goed waar ze mee bezig zijn.

Het was overigens goed dat ik een heel weekend had gepland voor acclimatisatie, want in Bangkok was het ruim 30 graden boven nul met een luchtvochtigheid van rond de 90%. Zo'n verschil op 2 dagen is niet goed voor je lijf! Het ademen loopt dan een stuk minder gesmeerd. Het enige wat werkt is de snelheid van lopen danig aan te passen. Op de zondag heb ik lekker Thais zitten eten met de collega's uit Bangkok. Het bedrijf daar wordt geleid door een Nederlandse arts die zeer goed Thai spreekt, in samenwerking met een Thaise die jarenlang in Amerika heeft gewerkt. De communicatie is daarmee erg gemakkelijk voor opdrachtgevers uit het Westen. Het bedrijf draait daarom ook goed.

Nadat we op maandagochtend een zeer nuttig gesprek hadden gehad op de universiteit in Bangkok ging de reis verder naar Singapore, alwaar ik met mijn Belgische compagnon bezoeken ging brengen aan een tiental potentiële investeerders in een

nieuw fonds voor de ontwikkeling van geneesmiddelen. Doordat we lokaal een oud-collega vanuit ons beider Johnson & Johnson periode als agent hebben waren er vrij vlot afspraken met investeerders georganiseerd. En het waren niet de minste, inclusief bijv. het investeringsfonds Temasek en de Economic Development Board van Singapore. We zijn nu weeral drie weken thuis, maar inmiddels weten we wel dat er tenminste twee partijen in ons fonds mee willen doen. Het was dus de moeite waard.

Ondertussen was er nog wel een telefoontje binnengekomen vanuit Melbourne in Zuid-Australië. Of ik, mocht ik in de buurt zijn, even langs kon komen. Om u een idee te geven wat dichtbij is: de afstand

Singapore-Melbourne is ongeveer gelijk aan Amsterdam-New York. Omdat het om een forse opdracht ging waar we al ruim een jaar aan bezig zijn maakte ik de afweging wat er haalbaar was en wat ik aan het thuisfront kon verkopen. Ik zou namelijk oorspronkelijk precies de dag voor de verjaardag van mijn zoon thuiskomen (en zoals we van vriend Huijpen weten: voor je enig kind doe je alles). Als ik even heen en weer naar Melbourne zou vliegen zou ik dat niet redden, maar kon ik op z'n vroegst op 1 maart om half zes in de ochtend op Schiphol zijn. Na kort overleg de stap toch maar genomen. Bij het boeken van het ticket kwam ik in aanraking met de veiligheidsmaatregelen van American Express. Ik kon mijn credit card niet gebruiken, omdat ik volgens hun systeem in te korte tijd in teveel landen was geweest. Blijkbaar is dat een indicatie voor credit card fraude. De Visacard bracht uitkomst. De volgende uitdaging was om de mensen in het hotel in Singapore uit te leggen dat meneer Groen zijn bagage in het hotel liet en een nacht niet daar zou slapen, maar zijn tukje zou doen op de vlucht naar Melbourne en de dag erna weer terug zou zijn. Er werd openlijk aan mijn geestelijke vermogens getwijfeld. De donderdagavond ben ik met verse moed naar het vliegveld getogen en heb de vlucht naar Melbourne gepakt; een rustige vlucht met genoeg tijd voor een tukje. Vlakvoor we binnenkwamen in Melbourne was wel duidelijk de rooklucht van de bosbranden te ruiken in het vliegtuig. Het was daar nog steeds spannend.

Eenmaal aangekomen op het vliegveld dacht ik rustig een douche te gaan nemen om me daarna naar de vergaderzaal te spoeden. Maar dat was toch weer iets te optimistisch. Bij de douane werd ik te

gegehouden, omdat ik geen visum had. Stom natuurlijk, hoewel ik me er doorheen probeerde te kletsen met de opmerking dat Nederlanders bijna nergens een visum nodig hebben dus zeker niet in Australië. Daar trapten ze echter niet in, want voor Australië heeft iedereen een visum nodig, dus ook ik. Ik had het kunnen weten, want dit was de derde keer dat ik daar binnenkwam. Maar zoals meestal waren de Aussies relaxt en regelde de douane een visum voor een heel jaar, om te voorkomen dat ze me binnenkort weer aan moesten houden.

De vergadering met de opdrachtgever verliep gesmeerd en enkele uren later stond ik weer klaar om terug te vliegen naar Singapore. Zonder onregelmatigheden kwam ik daar aan, eigenlijk nog op tijd om de KLM-vlucht naar huis te nemen. Maar aangezien mijn bagage in het hotel stond was dat niet mogelijk. Na een rustige zaterdag vloog ik terug naar huis en kwam als verjaardagscadeautje aan.

Kees.

Zorgen om zorg!

Ik maak me steeds grotere zorgen om de zorg voor onze zieke en oudere medemens.

Mensen die in de zorg werken, zijn over het algemeen zeer gemotiveerde mensen, die bewust gekozen hebben voor het werken in de zorg. Maar regelgeving, politieke invloeden, nieuwe werkmethodieken, procedures, administratieve processen, hoge werkdruk, te weinig handjes aan het bed hebben er het werk in de zorg er niet leuker en aantrekkelijker op gemaakt. Degene, die de zorg hard nodig heeft, ondervindt de gevolgen. Aandacht kost tijd en daar ligt het grote probleem. Want tijd kost geld.

De rode draad de laatste jaren is het verhaal van de financiën. De overheid gaat alles afmeten en daar moet de organisatie die de zorg verleent het maar voor en mee doen. Het lijkt wel of de zorg een eenheidsworst is. Dat dit niet werkt blijkt uit het feit dat een aantal zorgaanbieders in grote financiële nood zitten, omdat ze meer uitgeven dan dat ze van het rijk of gemeenten (WMO) ontvangen. Bovendien zitten deze organisaties de medewerkers op de hielen om zoveel mogelijk zorg (handelingen) te verrichten en zo weinig mogelijk aandacht (dus tijd) aan cliënten te besteden anders redden ze het financieel niet.

Nederland is een welvarend land. De huidige kredietcrisis remt mogelijk de welvaart voor even wat af, maar degenen die nu zorg nodig hebben, komen er bekaaid van af. Zij vragen er ook niet om.

Tijdens het CDA partijcongres op zaterdag 21 maart

jl. sprak onze premier over onder andere de forse kritiek op de bonuscultuur. Daarbij gaf hij aan dat de werkelijke helden van Nederland de mensen zijn, die in de zorg werken. Zij werken dag en nacht voor kwetsbare mensen, die ze met liefde verzorgen. Zij vragen niet om een bonus, maar willen extra tijd voor aandacht en een praatje aan het bed!

Met deze uitspraak slaat de minister president de spijker op de kop.

De maatschappij verandert, mensen worden steeds individualistischer. Zij zouden ook meer kunnen bijdragen aan de problemen in de zorg. Niet op het vakgebied van de zorg, maar meer in het licht van vrijwilligerswerk. Er kan zoveel ondersteund worden. Het gebeurt ook op veel plaatsen maar niet genoeg. Een mooi voorbeeld was dat recent tijdens de Dag van de Vrijwilliger een aantal raadsleden en ambtenaren van onze gemeente in het verpleeghuis Oostkwartier te Oudenbosch een dag ondersteuning hebben geboden. Mogelijk dat dit soort initiatieven anderen aanzet tot vrijwilligerswerk.

Hierdoor krijgen de cliënten wel de tijd en aandacht die ze verdienen.

Peter van Boxel

Puur cultuur

Enige tijd geleden bracht ik met 4 oud klasgenoten van de PA (tegenwoordig PABO genoemd) een bezoek aan de Lakenhal in Leiden. Ik zal u niet vermoeien met hoe dit zo gekomen is maar een ontmoeting dus ruim 25 jaar nadat we van de opleiding gekomen zijn. Na eerst korter of langer in het onderwijs bezig geweest te zijn, zijn we nu alle 4 elders aan het werk. Een voormalige klasgenoot is directeur geworden van het eerder genoemde museum de Lakenhal in Leiden. Nou en..! zult u wellicht denken. Wel nu deze klasgenoot Edwin Jacobs kon geweldig goed tekenen. En ik bedoel echt niet zo maar, nee echt erg, erg goed. In een paar lijnen had hij de essentie zo op papier staan, ik mag mij gelukkig prijzen nog wat werken van hem in mijn archief te hebben. Na de PA (PABO dus) is hij dan ook naar de kunstacademie in Tilburg gegaan.

Wel nu op vrijdag 6 febr bezochten wij in Leiden de tentoonstelling van Jan Wolkers en Edwin gaf daarbij een rondleiding. De werken van Wolkers waren chronologisch opgehangen. De tentoonstelling begon dus met zijn "vroegere tekenperiode", dwz tekeningen naar de natuur, figuratief. En het viel mij op dat de tekenstijl van Wolkers zeer grote overeenkomsten vertoonde met de vroegere stijl van Edwin. Mijn opmerking daarover gaf een typische reactie. Het kwam er kort gezegd op neer dat Edwin op de kunstacademie vele mensen ontmoet had die net zo goed of beter konden tekenen dan hij. Op de PA stak hij met kop en schouders (tot aan zijn middel) op tekengebied boven iedereen uit maar op de kunst academie was hij (slechts) een van de velen. Hij vertelde dat hij wel mooie tekeningen en schilderijen e.d. kon maken, maar dat hij de "echte beeldtaal" minder beheerste dan de echte (kunstenaars). Hij legde dat verder uit bij de werken van Wolkers die zich van figuratief ("je weet wat hij heeft getekend") ontwikkelen tot abstract ("wat heeft hij eigenlijk geschilderd/bedoeld?") Een ontwikkeling die je bij veel kunstenaars ziet.

De Franse beeldhouwer Auguste Rodin (van de denker en de kus, 1840-1917) beeldhouwde/ boetseerde eerst door zo dicht mogelijk naar de natuur terug te gaan. Hij werkte zo natuurgetrouw, dat men dacht dat hij de afgebeelde figuren gewoon afgegoten had! Tussen 1892 en 1897 voltooide hij een sculptuur als eerbetoon aan de bekende romanschrijver Honore de Balzac. Toen Rodin het aanbod werd het door de *Societe des gens de lettres*, rigoureus afgewezen. De heren ergerden zich aan de onbehouwen structuur van het standbeeld waarin zij slechts een ruw onafgewerkt ontwerp zagen. Later (en nu nog) werd het meer abstracte kunstwerk als een absoluut meester-

Rodin: Balza

Hieronder drie bomen van Mondriaan in ontwikkeling toenemend in abstractie

werk gezien.

In 1874 werd van 15 april tot 15 mei in Parijs een tentoonstelling gehouden van de "societe anonyme des artistes peintres, sculpteurs er graveurs". Het zegt u waarschijnlijk vooralsnog niets. Maar een ver- slaggever nam de naam van een van de schilderijen

(Claude Monets "impreesion soleil levant") spottend over door de kunstenaars als simpele "impressionisten" weg te zetten. Ze schilderen niet, maar gaven in de ogen van de journalist slechts een impressie. Zoals zo vaak werd deze scheldnaam door Cezanne, Degas, Monet, Pissarro, Renoir en Sisley (want van deze kunstenaars was de tentoonstelling in 1874!!!) als naam voor hun schilderbeweging gebruikt. De vernieuwende weg die zij ingeslagen hadden, werd zeker niet door alle tijdgenoten gewaardeerd zelfs het tegenovergestelde: vele "kunstkenners" reageerden met afkeer en ontsteltenis! Later werd daar anders tegen aangekeken.

Rodin: Balzac

Kunstenaars willen vaak iets teweeg brengen met hun werken. Je ziet niet direct wat het voorstelt (als je overigens vroege werken van Mondriaan, Picasso en Karel Appel ziet, zie je ook pas hoe goed zij "naar de natuur" kunnen tekenen en schilderen) maar je wordt aan het denken gezet. Het moet een bepaalde emotie los maken. De fijnproever Joannes van Dam vertelde wel eens dat hij zo ontroerd was van de smaak van een bepaald gerecht dat de tranen hem over de wangen liepen van ontroering. Menigeen verlaat met tranen in de ogen een uitvoering van de Mattheus passion. Je moet daarbij natuurlijk wel weten waar je op moet letten, of ervaren wat zo bijzonder is. Als je dat niet ervaart dan vind je er misschien al snel niets aan.

Ik heb dat de afgelopen weken ook weer 2 keer mogen beleven in Halderberge. Ik heb verschillende reacties gehoord op het, eindelijk geplaatste, kunstwerk op de rotonde in Hoeven (van "weggegooid geld" tot "wat een mooi kunstwerk, ik heb expres een paar rondjes over de rotonde gereden!"). En we hebben in het nieuwe gemeentehuis een hele wand beschikbaar gesteld voor de werken van Joop van Rijsbergen. Een Oudenbossche graficus (die jaren geleden ook nog eens een "bomenlezing" voor het

Burgers van Calais van Rodin (zeer natuurgetrouw, let op b.v. de handen

CDA heeft verzorgd) waarvan we veel werken hadden, die nu als een soort eerbetoon bij elkaar zijn gehangen. Ook hier heb ik veel verschillende reacties gehoord. Waarmee alleen weer maar geïllustreerd werd dat kunst in ieder geval altijd reden tot discussie geeft en dat er over "smaak dus wel degelijk te twisten valt". Ik hoop dat ik aan die discussie als verantwoordelijk wethouder ook nog op verschillende manieren een bijdrage mag leveren.

Na het bezoeken van de Wolkerstentoonstelling hebben we overigens nog een genoeglijke avond in Leiden beleefd, waarbij Edwin ons wist te vertellen dat hij na de kunstacademie nooit meer een tekenpotlood of penseel had aangeraakt. Hij had de conclusie getrokken dat anderen veel beter waren in het maken van echte kunst. Hij was de andere kant op gegaan, onder andere conservator geworden in Oss, in Leiden terecht gekomen en per 1 april 2009 wordt hij directeur van het Stedelijk Museum in Utrecht (top 5 van Nederland). Ik las later in een interview dat hij de ambitie heeft om ooit nog eens directeur van het rijksmuseum te Amsterdam te worden. Wordt vervolgd??

Jan Paantjens

Het Juvenaat St. Louis (deel 1)

Volgens de toekomstplannen voor de kloostergebouwen van St. Louis in Oudenbosch gaat er heel veel veranderen. Voor mij en met mij vele anderen was het een vanzelfsprekendheid dat de kloosters er waren, maar het was wel een wereld apart. Het was een afgesloten terrein, je kon er zo maar niet komen en wat er in de loop van de geschiedenis intern gebeurde, was voor mij geheel onbekend, tot dat ik het boek "Tussen Windvaan en Koepel" in handen kreeg. Daarin wordt de geschiedenis van St. Louis vanaf de oprichting in 1840 tot 1940 geschreven door Br. Christoforus. Al lezend ga je meevoelen met de mensen die er gewoond hebben, en vooral met hen die een leidende rol daar in gespeeld hebben. De stenen komen weer tot leven en zijn meer dan vervelende obstakels, waar een oplossing voor gevonden moet worden. Zij vragen om een waardige oplossing voor deze mooie gebouwen. De verwondering en de waardering was groot bij het lezen van dit boek en graag wil ik trachten iets van dit gevoel over te brengen

De oprichter van het klooster was pastoor Willem Hellemons, geboren in Roosendaal 17 april 1810. Hij woonde achter de St. Janskerk, waar zijn vader een drukke graanhandel dreef. Hij heeft 5 jaar in Rome gestudeerd en daar zijn grote liefde voor de Paus en gebouwen van Rome gekregen. Hij was bij de Bernardijnen in het klooster te Bornhem in België. In 1834 werd hij kapelaan in Oudenbosch. Hij was zeer begaan met de jeugd en organiseerde er alles voor om die van de straat en uit de cafés te houden, door hen een goede opvoeding en scholing te geven.

Zo kwam hij tot de oprichting van de congregatie der broeders van St. Louis, klinkt heel duur, maar het waren er slechts twee, beiden uit Oudenbosch. Zij begonnen in een klein huisje in de Kaaistraat (nu Prof. Van Ginnekenstraat) op 1 maart 1840. Geen meubels, geen eten en slechts 7.50 gulden, waar ze het hele jaar mee rond moesten komen. Gelukkig hadden ze veel steun van hun ouders en van de pastoor. Zij begonnen godsdienstles en zangonderwijs te geven aan kinderen, al waren het slechts 2 kinderen. Reeds op 15 mei in hetzelfde jaar trad het eerste betalend kostkind toe. De stichting van een klooster was in die tijd nog verboden, ten gevolge van de voorafgaande periode van protestantse overheersing. De oplossing was een brief van burgemeester Van den Dries aan de Gouverneur des Konings van Noord Brabant in 's-Hertogenbosch, waarin hij schrijft, dat er geen lager onderwijs door de broeders gegeven wordt en de kinderen gewoon

naar de dorpsschool gaan. Zij kregen alleen godsdienstonderwijs van de broeders, want de broeders hadden geen onderwijsbevoegdheid.

In oktober 1841 was het huisje in de Kaaistraat te klein en verhuisden zij naar de Markt schuin tegenover het gemeentehuis, nu het Zouavenmuseum. Het was een huisje met een windvaan van de drie koningen er op. Ze moesten wel verhuizen, want er waren al 16 kostkinderen.

In dezelfde tijd haalde pastoor Hellemons enkele zusters naar Oudenbosch om een dagschool voor meisjes op te richten en ook een weeshuis voor arme kinderen, dit was het begin van het Pensionaat St. Anna.

Naast de Driekoningen (raadpleeg de tekening) stond een herberg met boerderij en hoefsmederij, een huisje en het herenhuis van Adriaan Hembroeck, bekend raadslid en graanhandelaar, tevens fabrikant van de Oudenbosche Pop. Nu staat er de grote voorbouw van St. Louis op. Al tijdens de verhuis naar de markt was men zich al bewust van het feit, dat ook dat snel te klein zou worden. Pastoor Hellemons had wel van bisschop van Hooijdonk toestemming gekregen om onderwijzers op te gaan leiden en zo een pensionaat op te richten, maar geld daarvoor kreeg hij niet mee. Hoeven was toen de bisschopszetel i.p.v. Breda. Met steun die hij heren der verkreeg, is men meteen begonnen met de bouw van een school achter de Driekoningen, de zgn. Mariavorbouw. De vrijheid van onderwijs was wel door de regering afgekondigd, maar sommige provinciale bestuurders konden die omslag niet gemakkelijk maken, nog veel protestanten bezaten vanuit het verleden de overheidsbanen. Maar met burgemeester Van den Dries viel niet te spotten en hij greep weer in om zijn goede vriend, de pastoor te helpen.

Pastoor Hellemons was een charmante man, die goedheid uitstraalde in het bijzonder goed voor kinderen en arme mensen. Hij had voor iedereen een hartelijk woordje en wist de mensen aan zich te binden. Hij werd dan ook door alle mensen op handen gedragen. Maar ook was hij een doorzetter met een duidelijk doel voor ogen, zijn benadering was altijd op een bescheiden manier met een blijde en hoffelijke lach.

Overste vader Vincentius was de eerste broeder en met pastoor Hellemons medestichter van St. Louis. Hij was wat uiterlijk betreft de tegenstelling van de pastoor, met zijn kleine gebogen gestalte, leek hij meer op een man uit de keuken, dan op de Alge-

CDA
HALDERBERGE

Johan Paantjens
Voorzitter
Tel: 0165-
513778

Gied van Lier
Secretaris
tel: 0165-
502933

Arjaan Jansen
Penningmeester
Tel. 0165-
504161

Leen Ribbens
Tel: 0165-502610

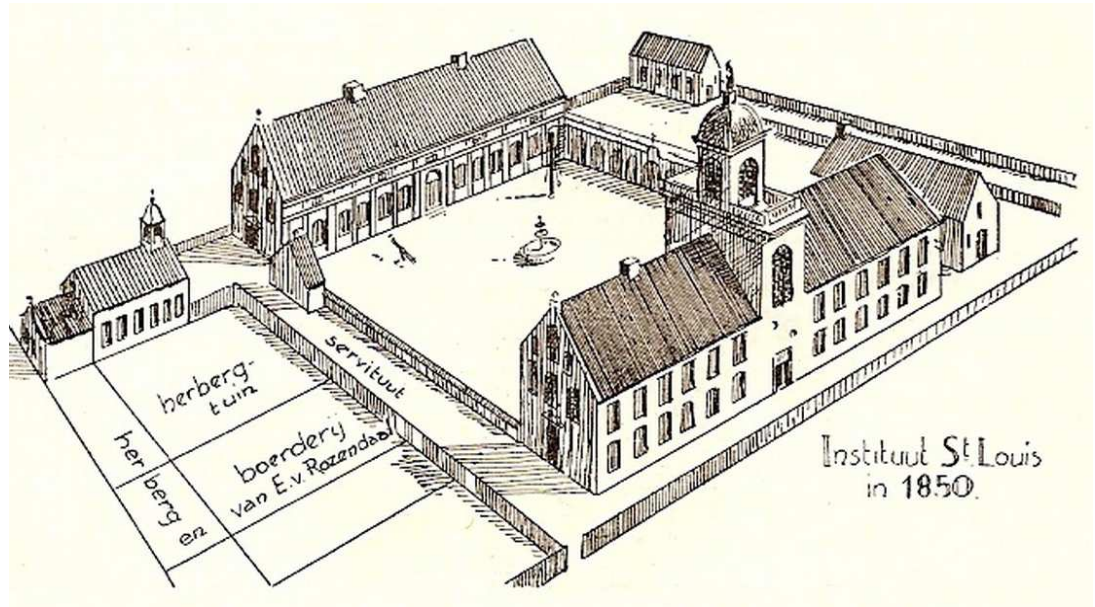
Kees Groen
Tel: 0165-508172

Louise Heijnen
Tel. 06-54344750

Roeland van
Woerkom
Tel.: 06-10269712

meen Overste. Hij had wel een groot doorzettingsvermogen en een groot Godsvertrouwen, waardoor hij steeds de grote problemen van geldgebrek en de zorg om alles goed te laten verlopen kon oplossen.

Wim Bastiaansen

**BESTUUR EN FRACTIE
WENST U
PRETTIGE PAASDAGEN**

C

D

A